

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽŪDA DEVERO

UN TĀRA ŠĪTSA

VIŅI NEDRĪKST BŪT KOPĀ,
TAČU NEVAR DZĪVOT ŠKIRTI...

*Neiespējamais
sotijums*

DŽŪDA
DEVERO
UN TĀRA ŠĪTSA

*Neiespējamais
solījums*

JUDE
DEVERAUX

AND TARA SHEETS

*An
Impossible
Promise*

DŽŪDA
DEVERO
UN TĀRA ŠĪTSA

*Neiespējamais
solījums.*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
De 937

Copyright © 2021 by Deveraux Inc
All rights reserved
This edition published by arrangement with Harlequin
Books S. A.

Džūdas Devero un Tāras Šītsas romāna
"Neiespējamais solījums"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © AdinaVoicu/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-042-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Tiem, kas nevar būt kopā...

Neiespējamais solījums

PROLOGS

DEBESU TIESAS KAMBARIS NEBIJA PATI OMULĪGĀKĀ VIETA, toties atstāja neierobežotas iespējas iztēlei. Lielāko laika daļu tur bija tikai baltas, virmojošas miglas sienas, un eņģelim Agonom tās šķita absolūti garlaicīgas. Toties viņa biedrs Samaels uzskatīja, ka tās ir vienkārši nepieciešamas, jo ticēja, ka cilvēku dvēselēm, stājoties tiesas priekšā, nekā nedrīkst novērst uzmanību. Un laikam jau tieši tālab Samaela seja bija savilkta nepatikas pilnā grimasē. Tā bija izteiksme, pie kuras Agons daudzu gadsimtu laikā jau bija paguvis pierast.

– Kas, – Samaels vaicāja, ar elegantu pirkstu norādīdams uz objektu pie kambara sienas, – tas tāds? – Gaišās cirtas un ķeruba vaigi viņu padarīja līdzīgu renesanses gleznās attēlotajiem kora zēniem.

Agonom gribējās pasmaidīt, taču viņš noturējās.

Viņš bija daudz piedzīvojis eņģelis un savā cienījamajā vecumā jau bija apguvis dažādas mācības. Viņš izslējās visā savā varenajā augumā, kas pat pēc eņģeļu standartiem bija iespaidīgs, un plati izpleta sniegbaltos spārnus. – To sauc par klubkrēslu, – viņš priecīgi pavēstīja. – Tas ir domāts sēdēšanai un atpūtai. Esmu sastratis, ka cilvēki to uzskata par ļoti mierinošu.

Samaels skaidri pauda savu skeptisko attieksmi. – Jau iepriekš esmu tev sacījis, ka šī vieta nav domāta mierinājuma sniegšanai. Cilvēku dvēseles šeit tiek pulcētas, lai stātos tiesas priekšā, un ne jau visas pēc tam dosies uz ērtu galamērķi.

– Tas tiesa. – Agons apsēdās uz pārāk dāsni polsterētā krēsla malas, tad pagrozījās pa labi un pa kreisi. – Tomēr, manuprāt, nekāds ļaunums necelsies, ja piedāvāsim viņiem vietu, kur atpūsties, kamēr paši pārskatīsim viņu dzīvesgājumu. Ja ne citādi, vismaz būs kāda alternatīva viņu mūžīgajai satraukuma pilnajai staigāšanai apkārt un roku laužīšanai. Un tas ir nožēlojami, to taču tu atzīsti, vai ne?

Samaels nopūtās, pašūpoja galvu un pagriezās pret miglas sienu. Agons nosprieda, ka tā ir laba zīme. Tā vien likās, ka jaunais krēsls vismaz pagaidām drīkstēja palikt. Varbūt pēc kāda laika viņš varēs pievienot vēl dažas zemes lietas, lai atdzīvinātu šo vietu. Bet... Kāds nu bija tas cilvēku teiciens. Ak, jā. “Maziem soliņiem.”

– Mums nav laika tavām bērnišķībām, – Samaels kļuvis noteica un ar rokas mājienu norādīja uz virmojošo

miglas sienu. – Mūsu untumainajam noziedzniekam ir jāapgūst vērtīga mācība.

Migla izklīda, un skatienam atklājās naksnīga iela. Tumsnējs svešinieks melnā ādas jakā un dizainera radītos džinsos apturēja savu motociklu pie sporta bāra.

Agons piecēlās no krēsla, piegāja pie Samaela un nostājās viņam blakus. Abi vēroja notiekošo. – Vai esi drošs, ka šis cilvēks patiešām ir tik līdzīgs Līemam O’Konoram?

– Viņam piemīt visas tās pašas īpašības kā tam otram noziedzniekam, – Samaels atbildēja. – Augstprātība, savtīgi rīcības motīvi, apšaubāma morāle. Vispār jau viņu abu dzīves ceļiem sākotnēji nebija lemts krustoties, tomēr bija itin viegli to noorganizēt.

Agons pielieca tumšo galvu, pētīdams vīrieti, kurš tagad lēnā solī tuvojās bāra ieejai. Virs tās neona gaismas mirguļoja nosaukums “Iesācēji”.

– Un tu esi pārliecināts, ka šā cilvēka iepazīstināšana ar Līemu būs noderīga mūsu mērķa sasniegšanai?

Samaels sakrustoja rokas uz krūtīm. – Līems ieraudzīs savas rakstura iezīmes atspoguļojamies kādā citā, un tas viņam nāks par labu. Varbūt tad, gremdēdamies nopietnā pašanalīzē, šis noziedznieks beidzot apzināsies savus daudzus trūkumus un mierīgi varēs izpildīt mūsu doto uzdevumu.

– Varbūt, – Agons bilda, lai gan nepavisam nejutās tik pārliecināts. Līems O’Konors un miers... tas kaut kā nešķīta apvienojams. Tas vīrietis bija apņēmības pilns

iegūt Koru Maklaudū sev, lai cik ļoti arī viņš pūlējas pārliecināt eņģeļus, ka sirsnīgi nopūlas palīdzēt Korai piepildīt viņas īsteno likteni un apprecēties ar Finliju Volšu. Agons labi zināja, kāds izmisums bija redzams Līema acīs, un kopā ar apņēmību tā varēja būt visai bīstama kombinācija. Turklāt Līemam gan izmisuma, gan apņēmības bija pārpārēm. – Es ceru, ka tas izdosies. Viņam ir palikuši tikai divi mēneši, lai izpildītu savu uzdevumu.

Samaels nopūtās. – Tam ir jāizdodas. Mēs nevaram ietekmēt viņa brīvo gribu. Un šis ir pēdējais līdzeklis, kādu varēju iedomāties, lai palīdzētu viņu ievirzīt pareizajās sliedēs. Mēs jau esam piekrituši viņam sniegt dažus “uzlabojumus”, ko viņš lūdza. Rudimentāras datora lietošanas prasmes. Brīdinājumu par mūsu ierašanos. Mēs parūpējamies pat par to, lai, pieskaroties Korai, viņam vairs nevajadzētu ciest sāpes. – Viņš apveltīja Agonu ar skarbu skatienu. – Un šo pēdējo labvēlību mēs izrādījām vienīgi tāpēc, ka tu tik ļoti iestājies par viņu.

– Es domāju, mēs drikstam viņam uzticēties, un viņš pieņems pareizo lēmumu, – Agons paskaidroja. – Zinu, ka viņš patiešām izskatās pēc bezcerīga gadījuma, bet tomēr ticēsim, ka viņam pietiks spēka.

– Nu ja... – Samaels noteica, abiem vērojot, kā sliekšais vīrietis pazūd bārā. – ...ticēsim noziedzniekam. Kas gan tur varētu noiet greizi?

Pirmā nodaļa

LĪEMS O'KONORS APVIJA ROKU KORAS MAKLAUDAS VIDUKLIM, pavirzot sievieti tā, lai viņa stāvētu tieši tur, kur viņš vēlējas, – cieši blakus viņa kaistošajam augumam. – Un lieki nedomā. Ļauj, lai viss notiek.

– Pat nespēju noticēt, ka to daru, – Koras balss viņam likās kā zīda pieskāriens ādai.

Liems aizvēra plakstus, izbaudīdams šo īpašo tuvību. Viņš bija gaidījis veselu mūžību, lai atkal šādi turētu Koru savās skavās.

– Tagad tu vari iet, Liem, – Kora noteica, iespieda mēles galiņu starp zobiem, piemiedza vienu aci un mērķēja uz šautriņu dēli pie sienas. – Es sapratu, kas jādara.

Liems pakāpās atpakaļ. Un atkal jau sāka ilgoties pēc Koras siltuma un viņas matu jaukās zāļu un ziedu

smaržas. Nu jau bija pagājušas vairākas dienas, kopš viņš bija atskārtis, ka var Korai pieskarties, nesajūtot aso sāpju dzēlienu. Viņš bija neizmērojami laimīgs par šādu eņģeļu labvēlību. Nebija daudz iemeslu, lai viņam tie abi patiktu, taču šis bija kaut kas patiešām nozīmīgs.

Koras draudzene Sūzete Vilsone bija ierosinājusi viņiem visiem atnākt uz šo vietu. Uz "Iesācējiem" – sporta bāru, kas atradās pie Providensfolsas universitātes rajona. Sūzete bija uzstājusi, ka Korai un Līemam ir nepieciešams sestdienas vakaru pavadīt, darot kaut ko jaunu kopā ar "normāliem" cilvēkiem. Viņa nebija kļūdījies. Kopš Džona Breidija slepkavības viņi bija ļoti aizņemti policijas darbā. Džons Breidijs bija kopienā cienīts biznesmenis, kurš... tā nu bija sagadījies... bija arī Līema bijušās mīļākās vīrs. Bija aizvadīts smags mēnesis. Ja nebūtu iejaukusies laipnā Kora un Līemam labvēlīgais ielu zēns Billijs Maks, varēja gadīties, ka viņam nāktos zaudēt vienīgo iespēju izpirkt savus grēkus. Tagad viņam bija divi mēneši, lai glābtu savu nemirstīgo dvēseli, bet šim mērķim viņš varēja koncentrēties arī nākamajā dienā. Šajā vakarā vienkārši bija patīkami iziet cilvēkos un atļauties kādu bezrūpību.

– Tu to vari, Kora, – zemā balsī ierunājās kāds vīrietis pie bāra letes.

Līems iedzēra malku alus, lai noslēptu savu sejas izteiksmi. Sūzete bija uzaicinājusi arī pasaulē garlaicīgāko cilvēku Finliju Volšu. Diemžēl Fins bija Korai likte-

ņa lemtais dvēseles radinieks. Lai cik ļoti Līemam arī derdzās eņģeļu dotais uzdevums, viņam kaut kā vajadzēja atrast veidu, lai panāktu, ka Kora iemīlas šajā vīrietī. Un ja šis uzdevums netiktu veikts... Labāk bija nedomāt par šādu alternatīvu.

Kora atvirzīja roku uz aizmuguri un meta šautriņu. Ar būsķi tā atsitās pret koka paneļiem apšūto sienu krietnas astoņpadsmit collas tālāk no šautriņu dēļa. Viņa neapmierināti noelsās un piecirta kāju. Līems pasmaidīja. Kora bija brīnišķīga. Viņa bija uzvilkusi zilus džinsus un pieklāvīgu krēmkrāsas džemperī, kājās viņai bija augstpapēžu zābaki. Viņa stāvēja Līemam priekšā, viņas galva tik tikko sniedzās līdz Līema zodam, tomēr viņai piemita tāds spars, ka viņa nebaidījās izaicināt nevienu. Korai pār seju slīga blonda matu šķipsna, un Līemam bija cieši jānopūlas, lai nepieliektoš un to neatglaustu. Kora pat nenojauta, cik skaista bija Līema acīm. Viņa nenojauta arī to, cik ļoti Līems viņu iekāroja.

– Oho! Kora! – uzsauca Sūzete, pārkliegdama dārdošo mūziku. – Tev izdodas jau daudz labāk! – Sēdēdama uz bāra krēsla, Sūzete kā apsveicot pacēla savu “Margaritas” glāzi. Viņas sarkanie mati maigi glaudās pie sejas, un viņas smiekli bija lipīgi. – Iepriekšējā reizē tu gandrīz izdūri aci tai viesmīlei.

Un tagad šī viesmīle centās Koru un Līemu apiet ar lielu likumu, pacēlusi sev pāri galvai paplāti ar dzērienu glāzēm. Viņa steidzās pie koledžas studentu grupas,

kas sēdēja pretī vienam no plakanekrāna televizoriem un skatījās boksa maču. Bāra otrā stūrī atskanēja skaļi prieka saucieni no beisbola skatītāju grupas, trokšņainie un apmierinātie līdzjutēji cits citam draudzīgi uzsita pa muguru un sauca: "Dod pieci!" Gaisā jaucās alkohola, ceptu vistu spārniņu un lēta odekolona aromāti. "Iesācēji" bija viena no tām atpūtas vietām, kur varēja atslābināties, kur visi runāja mazliet par skaļu un alkoholu lietoja mazliet par daudz. Līemam tas viss bija īsti pa prātam.

– Tas ir oficiāls paziņojums. Šautriņu mešanā es esmu pilnīga nulle, – Kora atzina savu sakāvi un pēdējo šautriņu ielika Liema plaukstā. – Es domāju, ka drošāk būs, ja es metīšu mieru, kamēr vēl neesmu nevienu savainojusi.

– Vēl nepadodies, – Fins centās viņu uzmundrināt. – Tev jau sanāk labāk. – Viņš sēdēja blakus Sūzetei un jau stundu auklējās ar vienu un to pašu alus kausu. Nikulis. Viņš izskatījās neiederīgs šajā vietā. Ģērbies rūpīgi izgludinātās biksēs un kreklā ar apkaklīti, jau miljono reizi Līems nodomāja: "Kā gan es spēšu panākt, lai Kora iemīlas kādā tik neizturami garlaicīgā cilvēkā?"

– Nē, nekas te labāk nesanāk, – Kora noteica un nopūtās. – Bet paldies, ka vismaz izliecies.

– Esmu gatavs saderēt, ka nākamajā reizē tu pat trāpīsi pa šautriņu dēli, – Fins centās Koru iedrošināt.

Viņa sāka smieties. – Diemžēl tās būtu derības, kurās tu zaudētu.